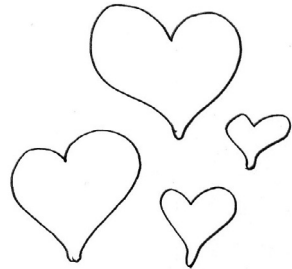

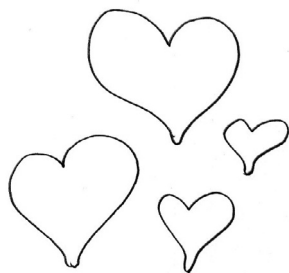
Robert Takarič

ŠEST I PO
NAJGORIH MUVANJA
OD POSTANKA SVETA

ODISEJA
Odiseja

Beograd, 2010.

SADRŽAJ

Predgovor	7
Muvatorski rečnik	11
Šest najgorih muvanja	
Kako je Darko hteo da smuva Nadicu	13
Ljubav na treći pogled od Sunca.	25
Luka voli Marinu, a ona nema pojma	35
Sve sam reči istrošio i sad nemam više	43
Daj mi malo prostora da se pokažem	53
Kiša je padala kad joj vreme nije	63
I pola od najgoreg muvanja	
Prostoprošireno muvanje	73
Samo za znatiželjne	
Šta je bilo posle	81
Posebni dodatak	
Možda ljubav.	95
Rekli su o muvanjima.	103
O autoru.	111

PREDGOVOR

Čast mi je i zadovoljstvo što ću vam, kao prava domaćica, predstaviti šest i po najgorih muvanja od postanka sveta. Ona poslednja polovina, onako nikakva i bedna, priključila se onim velikim muvanjima, koja su prave katastrofe! Ta polovina pripada samo meni.

Muvao me je neki dečko koji se zove Vuk! Ali...

To je bilo toliko jadno i naivno da je ipak zaslužilo da uđe u ovu knjigu! Da nije odustao dobili bismo magični broj sedam. Zamislite samo naslov: *Sedam najgorih muvanja u kratkoj istoriji čovečanstva* ili *Sedam muka u sedam muvanja* ili...

Ovako, šta je tu je.

Pošto su se sva ova talasanja desila u našoj školi, opravdano sumnjamo da nešto nije u redu sa vazduhom ili vodom. Pera sumnja i na zidove škole i tvrdi da oni ispuštaju neke supstance zbog kojih smo takvi kakvi jesmo.

Peru ne treba slušati, jer Pera je Pera i uvek će naći neku lošu reč o školi.

Izgleda da iznad škole, a ne u njoj, duvaju neki čudni vetrovi.

Toliko gluposti na jednom mestu, majka više ne rađa. Nikada!

Hvala na razumevanju!

Iskreno,
vaša autorka

MUVATORSKI REČNIK

Muvanje (u školskom žargonu) – zavođenje; udvaranje; upoznavanje s ciljem da se uspostavi veza s nekim, naročito između dečaka i devojčica u školi; dosađivanje jednog pola suprotnom...

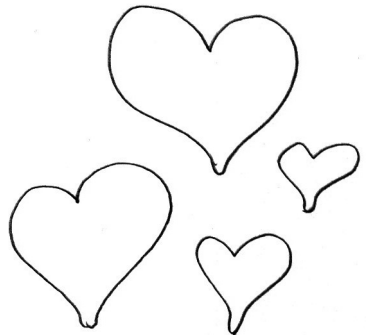
takođe: teranje muva;

i još: stavljanje muve na udicu;

i na kraju: hvatanje muva, koje može biti samo prosto hvatanje, ali se u prenosnom smislu računa i kao gubljenje vremena.

Oni koji do sada nisu shvatili šta znači reč muvanje, neka zatvore ovu knjigu i pravac na hemiju! Ili matematiku. U pravu ste: svejedno je. Mislim, hemija ili matematika. Na kraju mu dođe na isto!

ŠEST NAJGORIH MUVANJA

KAKO JE DARKO HTEO DA SMUVA NADICU

Nadica i ja se iz škole uvek vraćamo istim putem. Prvo pređemo put, pa onda malom ulicom do parka i, čim ga prođemo, skoro smo stigli do kuće Nadičine bake. Pošto oni nemaju svoju kuću, stanuju tamo gde ih prime. Baka ju je baš primila! Ima i svoju sobu i svoj nameštaj, pa čak i sopstveni televizor! Živi u mnogo boljim uslovima od mene. Čuj, boljim! Njeni uslovi su najbolji!

Ja delim sobu s mlađim bratom, pa tako delimo i orman i pisaći sto i čiviluk. Sreća što ne delimo i donji i gornji veš, jer bih onda skroz pukla!

Poslednjih nekoliko dana Darko iz osmog odlučio je da, pošto ili poto, otme moju drugaricu.

– He, znao sam da ćete kući! Šta ste, bre, krenule...
– sustigao nas je. – Jeste l' čule da ima života i van ovoga... U, majku mu, šta sam ono hteo da kažem? Ovaj, iskulirajte malo. Ovaj dan je dan. Kako bih vam rekao... – Pa je mrmljao sebi u bradu. – A koliko sam se pripremao. Kao za lektiru! Jeste! Dan je kao stvoren za velika dela. Zato sam vas ja, eto, tako... razumete? VELIKA dela! – završio je, valjda.

Doduše, bio je malo ili malo više nerazumljiv, ali smo otprilike shvatile šta je hteo. Hteo je neka velika dela. I to ni manje ni više nego sa nama!

– Ja, eto, nisam spavao... ne, ja više i ne spavam. Od kad sam te video, Nadice, ovaj, hteo sam da ti kažem da mi je teško, i da hoćeš li ti... **OOOO**, hoćeš li da ovaj... **UUUH** – počeo je opet da mumla za sebe – ala je ovo teško, čoveče! A mislio sam da je to prosto kao dvokorak. Zaletiš se i spustiš loptu. Ništa – opet se okrenuo prema nama – Nadice, izvini! Izvini i ti Sanja (to mu dođem ja!) – završio je još jednom i otrčao.

Gledale smo se u čudu. Nadica je otvorila usta i, izgleda od veličine čuda, nije mogla da ih zatvori. Ukočila se koliko se zabezknula.

– Kad te je to on prvi put video? Kaže, ako sam ga dobro razumela, da od tada ne spava – pitala sam.

– Prvi put... čekaj, pa prvi put... ovaj, nemoguće! Prvi put je bilo... Ne mogu da verujem! Neeeeee... ma daj... nije valjda... Pa, to je bilo...

– Kada Nadice? – nisam mogla da dočekam.

– U zabavištu! Pre osam godina. Možda i pre devet!?

– Čoveče, baš ga pretera. Aaaaa... Ne ti! On ga pretera. Hajde, da ne spava dve nedelje, ali – osam godina! Lažovčina prokleta!

Nastavile smo da hodamo. Nadica je s vremena na vreme zastajala i nešto pričala sama sa sobom, kao maločas Darko.

– Pa, je l' te dosad ovako spopadao? – dosađivala sam. – Je l' ima nešto što ja ne znam?

– Ma nije! To i mene čudi. Nikad ništa. Vraćam film. Zar ne vidiš da ga vraćam. To nije to... Onda ni ono... Ovaj nije ni to! Jeste! – uhvatila se za glavu i zažmurila koliko god je mogla. Oči zamalo da joj ispadnu! Videla sam!

– Šta jeste? Ne znam ko je luđi od vas dvoje! – opet sam pitala.

– Čestitala sam mu!

– Hej, hajde da sednemo na klupu, pa da se sabereš. Ne mogu ja više ovako da odgonetam. Sedaj! Eno tamo. I pričaj!

– Čestitala sam mu rođendan, bre, ženo. Tri puta!

– Kako?

– Pa lepo, tri puta sam ga poljubila. Valjda je to!

– Aaaaa – shvatila sam.

Sedele smo i nastavile da ćutimo. Odnosno, ja sam ćutala a Nadica je opet vodila neki unutrašnji monolog. Pričala je sama sa sobom. Tamo negde u dubini organizma!

Usput, pravila je i face.

Nije joj bilo lako!

– Ali, i ja sam mu čestitala! I Zorica i Milana... Nije to – nastavila sam. Ili sam dodala tako nešto kad ne treba ništa da se dodaje.

Ostala je bez teksta. Pogledala me je na trenutak, pa onda ponovo okrenula glavu.

Sumnja nas je razdirala!

Nisam ni primetila da se onaj glavonja vratio. Stao je ispred nas i nešto tražio po džepovima. Onda je napokon izvadio mobilni i fotografisao nas. Bez pitanja! Seljak sa salaša!

– Ovo sam morao zbog svemirske sonde. Ako ikada išta pošaljem tamo gore prema Titanu, da dokažem da sam probao, ali da mi ne ide kako treba. Ti, Nadice, ako si spremna za jedno veliko prijateljstvo puno ljubavi i samoće... Joj, ne samoće, nego sistematizacije... ŠTA ME GLEDATE, ZNAM DA LUPAM! Neki drugi put ću sigurno... Kad skupim koncentraciju na jedno mesto... Si... si... sis... sistematičnost? Ljubav i sistematičnost! Ma nije to sigurno. Nije ovo za moj mozak!

Ponovo je otišao. Nadica je sada još jače otvorila usta. Mogla je da proguta kompletnu bombonjeru a da ne primeti.

Zato sam joj zatvorila usta. I povukla je za nos...

Tek tada se, kao, trgnula!

Ustale smo s namerom da krenemo dalje. Mislim, jedno je hteti a drugo je to i uraditi.

– Pa dobro, šta je ovome? – pitala je. – Ovaj odlepio, i to za mnom! Oči mu se zacrvene. Mora da je pio neke lekove ili tako nešto. Gde bi tek tako na mene? Pa, zar nije? Nisam ja neka poznata. A nisam ni toliko lepa! On je ipak kapiten košarkaške reprezentacije. Ili je bio?

– Ne znam. Ali, kako mi se čini, videćemo mi njega opet danas!

– Molim? – pitala je pošto sam joj bila skroz nejasna.

– Ma, Darko, eno ga, vraća se. Pitaj ga sada šta hoćeš, umesto da zijaš i gutaš bacile.

Ona nesreća je ponovo stala ispred nas. Pokušavao je nešto da kaže. Možda je nešto i rekao, ali sve što smo videle bile su sline. Na usta mu nije izlazio ton. Zvučnici su mu nešto otkazali.

Nadica ga je pomilovala po obrazima. Niko od prisutnih nije očekivao ništa slično. To, naravno, nije očekivala ni Nadica.

– Znaš šta! – napokon sam se setila. – Ja ću sada morati da vas ostavim i da odem.

– Čao! – rekla mi je Nadica s određenom dozom olakšanja.

– Ne znam da li sam vam rekla da moram tetki da kupim onu karticu za mobilni. Prepunila je memoriju.

Ovaj, da... hteli vi to ili ne, ali bez memorije se ne može. Nikako! Memorija ili tetka! Spasavam to... situaciju memorijsku – zbrzala sam pa sam nestala.

Ličila sam na Darka od malopre.

Gde sam stala? Da. Nestala sam! To jest, kao da sam nestala. Sakrila sam se kod sledeće klupe i čekala ishod meča. Nisam blesava da to propustim!

Čekala sam čitavu večnost.

Stajali su i gledali se.

Nadica je s vremena na vreme podizala ruku, ali bi je ubrzo opet spustila.

Onda je onaj magarac otišao. Još jednom se vratio i uperio prst prema suncu. Uhvatio se za kosu pa se počupao! Onda je napokon nestao.

Nije rekao ni reč!

A i zašto bi!?

– Njemu je vrana popila mozak! Šta misliš? – pitala me je Nadica kada mi se napokon približila. – Hteo je nešto da mi predloži, videla sam. Gledao me je kao kad se gleda hamburger... ali ništa.

Bila je slomljena, videlo se. Nije se nadala ovakvom obrtu. Mi smo samo sedmakinje. OBIČNE devojke. Devojčice!

Ljubav je bila negde daleko od nas. Ili je bila tu?

Stigle smo do bakine kuće.

Stajale smo i nismo ništa pričale.

Nadica je posle ušla u kuću a da se nije ni pozdravila sa mnom.

Sutradan je sve bilo novo. Nadica je to bila sasvim sigurno! Mislim, nova! Ako ono juče nije bilo najgluplje muvanje u kratkoj istoriji čovečanstva, onda stvarno ne znam šta je.

Jedva sam dočekala da je pitam.

– Iiiii...

– Šta „iii“? – nije joj bilo jasno.

– Ama, ono, znaš? – pa sam trljala prste i pokazivala i crtala srce u vazduhu. – Ima li? – Bila sam nestrpljiva kao neka devojčica.

– Ma daj!

– Šta?

– Ma on se samo pogubio. Rekla sam ti ja da je krvotok ili tako nešto. Pritislo ga je nešto a sad više nije. Nema pritiska!

– Kako? Pa zar nije... – pokušavala sam da izvučem informacije.

– Napisao mi je tri SMS poruke. Evo ti, čitaj, ako ne veruješ.

Uzela sam i pročitala.

Stvarno nisam mogla da verujem.

SMS 1:

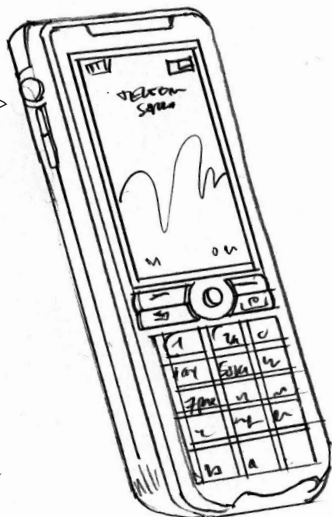
Nadice, volim te od prvog razreda. U stvari, voleo sam te a onda više nisam. Ne mogu ti pomoći.

SMS 2:

Shvatio sam da mi nismo baš jedno za drugo. Ti imaš oči plave, a ja sam suvo kestenje.

SMS 3:

Neću više da ti pišem jer nemam više kredita! Sve sam upropastio!

- PA NE MOŽE TO TAKO! – vrisnula sam.
 - Kako ne može?
 - Pa ne može! Prvo te muva a posle nema kredita!
 - Ako je ono bilo muvanje, ja se zovem Elvis Presli!
- rekla je Nadica.
- Bila je u pravu!
- Samo penim bez veze! Bez prave veze.
- Nema tu veze!

LJUBAV NA TREĆI POGLED OD SUNCA

Oliver je Nevenin brat. Ni manje ni više nego rođeni! Sudbina mu je dodelila ulogu štrebera i osmaka. Zna sve i ima sve. Osim devojke. Za to je smotan. To su njemu margine na svesci! Kao, nije to za njega!

Oliver ne izgleda kao smotanko. Nema čak ni naočare.

Za mene je on ZAKON! Najbolji! Ali, stvarno! On mi je lično nabavio igricu *Dress up Rush* kad niko drugi nije mogao! Bratu je instalirao kockomaniju, ili tako nekako! Od njega svi prepisuju domaće zadatke iz matematike. Ima najveću kolekciju filmova u gradu.

Neko je već primetio da se filmovi prvo nađu na njegovom kompjuteru, a tek posle u bioskopima, ako ih uopšte bude. Njegova baza podataka je velika kao babin trokrilni orman. Suvlasnik je Interneta, ili tako nešto... Ovaj, to sa tim vlasništvom nemojte da proveravate, ali koliko sam ja upućena, a nisam baš, mislim da jeste.

Uh, što sam ga sastavila!

Nego, bila je rođendanska žurka kod Luke, koji se nešto pali i loži vatre oko Nevene (to jest muva je), pa je ona odlučila da povede i brata i da mu nađe ribu na proslavi, pošto je krajnje vreme za to.

Znači, doći će na proslavu, ali mora da povede i Olivera! U stvari, ne mora nego zahteva!

Jasno?

Naravno, samo neka dođe!

Dosta joj je što joj cela škola prebacuje da joj je brat obična štreberčina!

Možda i jeste štreber, ali običan svakako nije!

Nevena me je zamolila da joj pomognem da ga do-tera.

Prvo smo ga terale da ispira usta. Popio je jadnik pola bočice one odvratne pepermint tečnosti, a posle smo ga nahranile žvakaćim gumama. Od zuba se kreće!

Onda ga je sestra naterala da se obrije kao čovek. Šta znam, imao je pet dlaka u nekoliko redova. Razlika između pre i posle bila je neznatna. Napokon, napravile smo mu frizuru. Kako smo znale i umele. Da baš ne izgleda onako uštogljeno.

Ostalo je samo da ga obučemo.

– Je l' imaš ti neku normalnu pocepanu odeću za njega? – pitala me je. – U ovome ne možemo da ga vodimo. Treba nam neki lepljivi smrdljivi mejnstrim! Nešto neobično i pocepano. Da, to sam već... Imaš li?

– Uuuh, naći ćemo nešto. Pitaću tatu – rekla sam.

Pošto tata nije bio kod kuće, nisam ga pitala, već sam pozajmila štošta!

Oliver od pre i Oliver od posle bili su sasvim druga priča. Konačno je bio i raščupan i pocepan.

PRAVI!

Ono, da čovek može da stane pored njega a da se ne postidi. Nego, onako, da može lepo da stoji.

Rođos je već počeo kad smo nas troje upali.

Odmah smo stupili u akciju. Život je film i on teče. Ne! Reka teče a film se vrti? Ili se odvija?

Joooj...

Igrale smo brzo!

Izabrale smo mu ribu, neku plavokosu sa cvikama. Izgledala je koliko-toliko bistro, a činilo nam se i da je dovoljno lepa. Jeste, imala je grozan stajling, ali smo preko toga nekako prešle. Ovaj, jeste, pronašle smo kompromis! Da smo imale vremena objasnile bismo joj da štikle sa farmerkama ne idu, ali to smo

ostavile za neki drugi put. Uostalom, da smo previše birale ostale bismo bez ičega. Ima ona bakina poslovice o tome kako je bolje imati vrapca u ruci nego goluba na grani. Samo što mi nikada nije bilo jasno zašto je bolje držati i stezati jadnu pticu?

Nego...

Bacile smo ga u vatru!

– Zdravo, ja sam Oliver.

– Haj – odvrátila je.

– Baš je situacija ovde – primetio je.

Svidela mu se devojka. Videla sam da mu rade hormoni. Ako to uopšte može da se vidi. Radile su mu obrve. Poskakivale su u ritmu muzike. Nevena je otišla da priča s Lukom, tj. ostavila me je na cedilu. Neka!

– Baš je lepo što postoje ovi rođendani. Dobro je da se rađaju ljudi – zaključio je.

Htela sam da ga posavetujem da se na žurkama ne zaključuje i predložila mu da malo oladi glavu, ali je bilo kasno.

Devojčica, hoću reći šestakinja ili sedmakinja, po mojoj slobodnoj proceni, ponudila ga ja nekim pićem. Sve je krenulo onako kako smo zamislili! Dodirivala ga je kolenima. Ako sam dobro videla u onom polumraku!

A onda...

– Znaš li ti da Sunčevom zraku treba osam minuta da stigne do Zemlje? To što nas trenutno greje, to se desilo u prošlosti. Kad sam to čuo umalo nisam pao u nesvest – počeo je da bulazni. Zaneo se! – Ali taj freon. To je nešto što je prouzrokovalo rupe u atmosferi. Dolazi nam kraj. Ako se ovako nastavi Sunce će uništiti našu mikroklimu. Znaš, to ti je, ovaj, to je stanje atmosfere u prizemlju, recimo dva metra od tla. Tu se dešavaju nagle promene temperature i vetra. Ne znam da li je vreme da slavimo ili da tugujemo. Nije vreme za slavlja.

Uprskao je.

Uhvatila ga je naučna hipoteza. Jeste, to znam, to se tako zove. To je kada ljudi tipa Olivera sede i pričaju i ne slažu se i onda se na kraju uopšte ne slože.

PROPAST!

Onda se uhvatio za jednu obrvu i duboko se zamislilo. Napokon je skočio! Valjda se nečega setio. A nije trebalo!

Prosuo je malo onog prokletog pića na sebe, pa onda malo i na okolinu. Devojčica je sve propratila kiselim osmehom.

Videla je da ovom i nisu baš svi pilići u dvorištu, što bi rekla nastavnica geografije. Neki su pobjegli! Ovi što su ostali čekaju one zrake Sunca!

Uhvatila ga je nervoza. Ili piće. Pio je neki jak sok od jagode.

Nervoza se polako prenosila na sve u njegovom okruženju.

Recimo, **na mene!**

Velika crvena fleka na tatinim belim pantalonama. I to baš tamo gde ne treba! Ma, opraćemo nekako. Neće on to ni primetiti.

Oliver je naglo ustao i otišao do ve-cea. Tamo se zaključao!

Ne samo da se zaključao.

Više nije hteo da izađe ni da razgovara s nama, ma ni kroz vrata. Možda se dosetio da bi mogao da se muva sa ve-ce šoljom. Ne!

Ovo ja tako malo bulaznim!

Molili smo ga da izađe. Sestra mu je pevala neku pesmu. Pera mu je ispričao neki vic o biku i zecu, koji niko osim autora i pripovedača nije razumeo. Pera je i pričao i smejavao se sam sebi.

Kada smo posle pola sata uspeli da s nekim rezervnim ključem provalimo u kupatilo, njega tamo nije bilo. Ostao je samo otvoren prozor.

Pobegao je!

ČOOVEČE!

Sa sopstvenog muvanja.

Ostavio je i ribu i drugare. Seo je na konja i zbrisao.
Mislim, hoću reći figurativno. Da se izrazim.

– Nema veze. Neki drugi put – rekla je Nevena.

Na celoj žurci ja sam bila jedina koja je razumela ovu rečenicu.

U jedno sam bila sigurna: ja da nekog smuvavam više neću!

Sve i da nam propadne ta mikroklima!